

България загивала подъ гръцко иго.

Въ каменнитѣ дворци на Царевецъ властницитѣ гърци празднували сватбата на своя императоръ Исакъ Ангелъ. Музики, пѣсни, игри денонощно забавлявали поробителитѣ, а народътъ страдалъ, ограбанъ съ тежки данъци и ангария.

Много отъ независимитѣ български боляри виждали народната мжка, но не смѣяли да вдигнатъ мечоветѣ си и да подирятъ свобода. Бояли се отъ силата на Византия, отъ вѣроломството и жестокостята на гърцитѣ.

Нѣколко български въстания били потушени съ рѣки отъ кръвь и съ пожарища, които издигали пламъцитѣ си до небесата. Грозно и страшно робство!

*

Въ единъ отъ болярскитѣ дворци на Трапезица стояли двама боляри. Презъ отворенитѣ капаци на прозорцитѣ допитали дивитѣ пѣсни на пируващитѣ византийци. Тѣзи звуци се забивали въ сърдцата на двамината българци, като отровни жъби на змия-усойница.

— Докога, о Господи! — прошепналъ единиятъ боляринъ. — Не е ли вече достатъчна народната мжка и унижението на нашата родина?

— Братко, не роптай противъ Бога! — кротко казалъ другиятъ боляринъ. Той билъ по-възрастенъ и по спокоенъ. — Нима Богъ не знае, какво прави?

Навѣрно, много тежки сж били грѣховетѣ на нашитѣ дѣди, та затова ни наказва така. Но вѣрвай, че скоро ще дойде деѣ за отплата... Нѣщо сякашъ шепне въ сърдцето ми, че часътъ е близъкъ.

Нощта била мрачна, и празничнитѣ огъве на гърцитѣ блестѣли по Царевецъ, зловещи и грозни.

— Не мога, братко Петре, да гледамъ тѣзи огъве. Изгарятъ сърдцето ми!

— Напротивъ, — отвърналъ Петъръ. — Тѣ горятъ робството.

Вратата леко се отворила и единъ престарѣлъ слуга въвелъ при боляритѣ нѣкакъвъ дрипавъ овчаръ. Предъ знатнитѣ братя той колѣничилъ и заплакалъ:

— Смилете се, свѣтли боляри! За Христа Спасителя, помогнете! Нападнаха ме войницитѣ на гръцкия управникъ и отвлѣкоха стадото ми. Когато ги помолехъ да ми го оставятъ, нараниха ме съ копията си. Вижете!

Той разтворилъ дрехата на гърдитѣ си и показалъ две кървави рани.

По-младиятъ братъ скочилъ и се хваналъ за меча си:

— Ей сега ще отида при разбойника гръкъ и ще му искамъ смѣтка!

— Почакай, Асене, — кротко казалъ братъ му. — Мигъръ гръкътъ ще те послуша? Той ще каже, че този нещастникъ самъ се е наранилъ. Недей отива! Още не е дошло времето!

Той плесналъ рже, явилъ се пакъ